

„Heřmáněk na žaludek, meduňku na uklidnění, tymián na kašel...“ mumlala si pro sebe. Najednou zavolala, aniž by se ohlédla: „Nestůj tam tak, Tobiáš. Pojď mi pomoci. Já si zatím rozmyslím, jestli ti poradím.“

Tobiáš překvapeně došel k ní. Jak může znát mé jméno? ptal se sám sebe v duchu. A jak ví, že jsem za ní přišel s prosbou o radu? „Jak jste mě poznala, babičko?“ zeptal se jí nahlas.

Babka kořenářka mávla rukou a sedla si do trávy. Šedé vlasy měla stažené v jednoduchém uzlu a voněla po bylinkách a koření. „Já vím mnoho věcí, chlapče. Taky vím, kdo ti poradil, kde mě najdeš. Sám bys sem cestu nenašel – do lesa za mnou moc lidí nechodí. Většina se mě bojí. Nejsem totiž jen tak ledajaká bába kořenářka,“ vysvětlila. „Já jsem totiž čarodějnice,“ dodala tiše a usmála se.

„Čarodějnice?“ polekal se Tobiáš. Málem couvl, ale pak si vzpomněl, že je na cestě za čarodějem, aby ho porazil a vysvobodil princeznu. K tomu byla zapotřebí odvaha, tak se přece nebude bát ani téhle stařenky. „To byste mi mohla poradit, jak na čaroděje, babičko,“ zaprosil vzápětí Tobiáš.

Babka kořenářka se zasmála. „Jak na zlého čaroděje, pravíš? Porazit ho není vůbec jednoduché. Čaroděj má na své straně kouzla. I když,“ podívala se na amulet od víly Aurily, na meč rytíře Matyase a na starého vlka, „ty jich na své straně máš taky několik. Nejsem si však jistá, jestli to bude na čaroděje stačit.“

Tobiáš se zamračil. O jakých kouzlech to ta babička mluvila?

„Jedno však vím jistě, chlapče,“ pokračovala. „Čaroděje zvládne porazit ztracený princ ze sousedního království. Než ten se ale ukáže...“ mávla babka kořenářka rukou a usmála se na Tobiáše. „Kdo ví, třeba na čaroděje budeš stačit i ty. Můžu ti poradit, jak na něj, ale nejdřív mi pomoz – už jsem stará a když se ohýbám k těm bylinkám, bolí mě záda. Seber je za mě, Tobiáš. Já aspoň trochu ulevím svým nohám,“ řekla a posadila se do trávy.

Stará babka kořenářka si byla moc dobře vědoma toho, že jakýkoli jiný zachránce by její podmínku odmítl a pokračoval by v cestě. Tobiáš byl ale dobře vychovaný. Jeho kmoťička ho naučila starším lidem pomáhat, proto se nad její prosbou ani nepozastavil a začal hned trhat různé bylinky, které pokládal do stařenčiny nůše. Hlavou mu při tom běžela její slova, že čaroděje by dokázal přemoci ztracený princ.

Odkud tenhle princ je a kam zmizel? Kde by ho Tobiáš našel? A když byl princ ztracený, tak by ho Tobiáš musel nejprve najít. Nebylo by rychlejší pokračovat v cestě a zkusit štěstí s čarodějem sám? Kdyby se zeptal babičky na to, co ví o tom princovi, pomohlo by mu to nějak? Sbíral bylinky a přemýšlel, co dál. A když byl nakonec se svou prací hotov, rozhodl se...

**TOBIÁŠ SE ROZHODL POŽÁDAT BABKU KOŘENÁŘKU,
ABY MU POVYPRÁVĚLA O PRINCI. → 4. A**

**TOBIÁŠ SE ROZHODL POŽÁDAT BABKU KOŘENÁŘKU
JEN O RADU, JAK NA ČARODĚJE. → 4. B**